

Editörün Notu: Aşağıdaki makale bu hafta web sitemize iletilmiş *yeni komünizm* taraftarı bir okurumuza aittir. Faşizm ve devletin zor aygıtı meselesinde önemli vurgular içeren dosyayı okurlarımızın dikkatine sunarız.

Tam da insan hayatının hiçe sayıldığı, kitlelerin feda edilebilir olarak görüldüğü, tamamen burjuvazinin - korporatizmin lehine korkunç bir şekilde yönetilmiş bir pandemi sürecinin ortasında ikinci bir dalga beklenirken, gerici AKP rejimi zaten kontrolünü faşist ortağı MHP ile sağladığı Meclisi “Bekçilik Yasası” ile tekrar açtı. Liberal burjuvalar geçirilen ve daha da üstüne maddeler eklenmeye çalışılan bu yasanın anayasaya aykırılığını tartışa dursun -ki aslına bakılacak olursa, bekçilik geleneğinin izleri İttihat ve Terakki’ye, oradan da birinci cumhuriyet rejimine kadar rahatlıkla sürülebilir- biz işin gerçek yüzünü aydınlatalım.

Bu yasadan ve oluşturulan bu yeni nesil “kolluk kuvvetinden” anlaşılması gereken pek çok şey bulunuyor. Nitekim bu ve buna benzer manevra ve oluşumlar tarih sahnesi boyunca defalarca kendisini gösterdi. Öte taraftan, aynı şekilde gerek ağır silahlarla eyalet meclisi basan, gerek George Floyd’un katledilişi sonrası düzenlenen eylemlerde protestocuların karşısına göz dağı verircesine silahlarıyla dikilen Amerikan şovenistleri, gerekse de Hindistan’daki faşist rejimin paramiliter grupları ve hatta Avrupa’da, Fransa’da, Almanya’da silahlı talimler yaparak fırsat kollayan faşist milisler ne anlama geliyor? Bütün bunların “hak”, “hukuk”, “anayasaya uygunluktan” daha öte kavramlar içerisinde tartışılması ve burjuvazinin dar ufkunun ötesine geçilebilmesi gerekiyor.

Bekçilerin Bu Rejim Altında Oynadıkları Rol

Bekçiliğin bir kurum olarak ilk kez hayata geçirilmesi 1914 tarihinde olmuştur. Akabinde bu kurum çeşitli reformlardan geçmiş, 70’li yıllarda bekçi alımları durdurulmuş, 2008 yılında AKP rejimi bekçilik kurumunu Emniyet Teşkilatının içine dahil etmiş ve son olarak 2017 yılında çıkartılan bir KHK ile yeniden personel alımlarını başlatmıştır. Her geçen gün personel sayısını arttırmaları bir yana her fırsatta bu kurum ciddi yetkilerle donatılmaktadır. Bekçilerle ilgili yapılan son düzenlemede sosyal medya üzerinden viral olan çeşitli “illegal” durdurma faaliyetleri gibi uygulamalar yeni yasa ile artık “legal” konuma gelmiştir. Burjuva hukuku üzerinden bunların polemiklerine giren İbrahim Kaboğlu gibi hukukçuların, bu bağlamda anayasaya aykırılık gibi nosyonlar üzerinde tartışma yürütmesi ise Erdoğan’ın anayasa referandumu yapılırken “Şunun bir adını koyalım.” demesini aklıma getirir...

Her neyse devam edelim. Yine aynı mevzuatla bekçilerin durdurma ve kontrol yetkileri polislerden daha fazla olmuştur, buna ek olarak silah kullanma yetkileri getirilmiş,

“halkın sükun ve düzenini” bozan eylemlere karşı “engelleme” yetkisi verilmiştir. Tabii ki yine “kamu düzenini bozacak, gösteri ve eylemlere” karşı bekçilerin bu mevzuat ile “engel olma” hakları da olmuştur. Daha önce pek çok kez keyfi uygulamaları, kullandıkları korkunç şiddetler ile gündeme gelen bu kurumun silahlandırılması kitleler üzerinde kurulan ve uygulanan baskının meşrulaştırılmasının bir başka işareti olmasının yanı sıra sorulması gereken bir diğer soru ise **bekçilerin Türk-İslamcı faşist rejimin altında nasıl bir rol oynadıklarıdır.**

Günümüzde varlığını göstermekte olan çeşitli burjuva demokratik nosyonlara bakarak bir rejimin faşist olduğunu söyleyememek ya da faşizmi direkt olarak sadece Hitler/Mussolini, Japon faşizmi ile özdeşleştirmek tedavisi mümkün olan ancak toplum sağlığı açısından bir hayli tehlikeli bir hastalıktır. Şimdi bu bağlamda, hem faşizmin inkarı hem de bekçiliğin gerici AKP rejimi açısından anlamının anlaşılabilmesi için iki örnek vermek istiyorum.

Bunlardan bir tanesi Kara Gömlekliler adıyla bildiğimiz, Mussolini faşizminin milis kuvvetleridir, bunlar rejimin henüz konsolide olmadığı 1919 yılında *Eylem Mangaları* ismiyle görev yaparken, faşist rejimin konsolidasyonu, emperyalist saldırıları, katliamları ve kitleler üzerindeki acımasız diktatörlüğü ile birlikte *Milizia Volontaria Fascista Per La Sicurezza Nazionale (Ulusal Güvenlik İçin Gönüllü Faşist Milisi)* adını aldı. 1922’de Mussolini’yi iktidara getiren meşhur yürüyüşe kadar temelde ülke içerisindeki sosyalistlere karşı savaşan sayıları tahmini 20.000 civarı olan o zamanki adıyla Eylem Mangalarının sayısı bu yürüyüşte 100.000’i geçmişti. Ve tabii ki bu olaydan bir yıl sonra Kara Gömlekliler bir kararname ile resmi milis kuvvetleri olarak kabul edildiler, artık eylemleri “meşruydu”.

Mart 1924’e gelindiğinde ve hala seçimler devam etmekteyken artık sayıları 400.000 olarak tahmin edilen ülkenin dört bir yanına yerleştirilmiş olan bu faşist milisler seçimleri bir terör havası eşliğinde domine ettiler, zafer onlar açısından kaçınılmazdı. Rejimin sonuna kadar Mussolini tarafından olası muhalefeti, ilerici ve en başta da komünistleri bastırmak için kullanılacak olan bu oluşum muadili olan SS kuvvetleri gibi korkunç katliamlara imzasını attı. Aslında sürecin oluşumu ve gelişiminin bizlere şimdiden pek çok şeyi apaçık ortaya koyması gerekmektedir ancak birkaç örnek daha vermekten kendimi alıkoyamayacağım. Gömleğin rengi bu sefer kahverengiydi. Almanca adı Sturmabteilung olan örgüt faşizmin konsolide olmasından çok daha önce Weimar Cumhuriyeti zamanında kurulmuştu ve Hitler’in iktidar yürüyüşünün çok önemli bir aygıtıydı. Kuruluşlarının ilk amacı parti toplantılarının güvenliğini sağlamak, yeri geldiğinde komünistlerin silahlı örgütlerini bastırmaktı. Kimi zaman kavgalar sokaklara taşıyor, ölümcül sonuçları oluyordu. Kuruldukları yıl olan 1920 yılından Hitlerin referandum ile şansöyelik de dahil olmak üzere tüm yetkileri üstünde topladığı zamana kadar

Kahverengi Gömleklilerin sayısı üç buçuk milyona çıkmıştı! Buna karşılık 1934 yılına gelindiğinde Alman ordusunun sadece 100.000 kişilik bir askeri kuvveti bulunmaktaydı... Kısa süre içerisinde Sturmabteilung ülke içerisinde ikinci bir ordu haline geldi, faşistlerin iktidarının konsolide edilmesiyle beraber ise bir mevzuat ile Hilfspolizei yani ikinci polis olarak atandılar. Hitler'in parti içerisindeki rakiplerini elimine ettiği Uzun Bıçaklar Gecesiyle beraber kurumun önemli isimleri tutuklandı ve idam edildi. Örnekler Meksika'da ki Altın Gömleklilerden daha pek çok örgütlenmeye kadar çoğaltılabilir ancak bütün bunlarla anlaşılması gereken çok temel gerçekler bulunuyor.

Kişiyi Adıyla Seslenmek: Faşizm!

Bunlardan ilki, Türk-İslamcı faşist rejimi özellikle 15 Temmuz sürecinde çeşitli videolardan gördüğümüz elleri silahlı ancak kim oldukları bilinmeyen kendi paramiliter güçlerini meşrulaştırmak istiyor. Pek az haber yapılırsa, pek az haber yapılmaya cesaret edilse hatta yeri geldiğinde üç maymun oynansa dahi rejimin özellikle kırsal alanlardaki silahlı örgütlenmeleri görmezden geliniyor. Geçtiğimiz günlerde canlı yayınlarda listeleri olduklarını belirtenler, “Biz şu kadar kişiyi alırız” diyenler ve videolarla aleni tehditlerde bulunanlar, cezaevlerinden çıkartılan devlet tetikçileri ve şimdi de faşizmin kitleler üzerindeki şiddetinin meşrulaştırılmasının bir başka boyutu olan bekçilerin alarm vermesi gerekmiyor mu? Tabii ki gerekiyor, peki liberal burjuvazi, sosyal demokratlar veyahut adını ne koyarsanız koyun gerici parlamento içerisinde “siyasi çalışma” yürütenler neden bu durumun ciddiyetiyle yüzleşmek istemiyorlar, kanunlara şerh koymakla yetiniyorlar.

Bu fenomeni yani faşizmin inkarının farklı boyutlarını Amerika'da da görüyoruz. Sanders destekçileri, liberal sol; Trump/Pence rejimine faşist demekten ısrarla kaçınıyor, “protofaşist” benzeri demagojik ifadeler kullanıyorlar. Gerçek şu ki, bu acı hakikat kabul edildikten sonra mücadelenin biçiminin değişmesi elzem hale geliyor. Ancak hakim sınıfların kendi aralarındaki keskinleşen çelişkilere rağmen rejimin adının konulması, bütün bunların faşist bir burjuva diktatörlüğü olduğunun kabul edilmesi ve en önemlisi, bu faşistlerin seçimle hiçbir yere gitmeyeceklerinin bu burjuva partiler tarafından dile getirilmesi demek ceylan derisi koltukların meşruiyetinin olmadığı anlamına gelir. Bütün bu hukuk sisteminin meşru olmadığı anlamına gelir. Ağızlarından çıkacak tek bir itiraf mücadelenin gerici parlamento sınırları içerisinde, burjuva hakkının dar ufkunun çerçevesinde verilemeyeceği anlamına gelir. **Ve işte tam da bu yüzden bunu asla söyleyemeyecekler**, ve onlar tıpkı Weimar Cumhuriyeti liberallerinin, İtalyan parlamenterlerinin, Amerikalı demokratların ve burjuva demokrasisi fetişistlerinin yaptıkları aynı hataları tekrar ve tekrar yaparlarken gerici rejimler kitleler üzerindeki en ağır diktatörlüklerini daha da perçinleyecek, baskıyı ve sömürüyü daha da arttıracaklar...

Evet bir önceki paragrafta da çok kritik bir şekilde belirttiğim üzere tüm bunlar Erdoğan ve temsil ettiği sınıfın seçimle hiçbir yere gitmeyeceğinin bir kez daha apaçık bir göstergesidir. Ceylan derisi koltuklarına yapışmış oportünistler, kesişimselciler, “yerel yönetimler” kitlelerin gözlerinin içine baka baka en ucuz siyasi demagojilerine devam etsinler, bizler hakikatleri öne çıkartalım, sonucu ne olursa olsun hakikati söyleyelim. Gerek tarihi örnekler, gerekse de dünyanın dört bir tarafındaki faşist rejimler bize bu acı hakikati çok net bir şekilde göstermektedirler. O da şudur ki, ne Hindistan’daki faşist Modi rejimi, ne Amerika’da ki Trump/Pence rejimi ne de gerici Erdoğan rejiminin ve temsil ettikleri sınıfların seçimle iktidarlarını bırakma gibi bir planları yoktur.

Faşizm burjuva diktatörlüğünün en acımasız ve bariz şekli olarak, dur durak bilmeden kendi siyasi ajandasını iteklemeye, rejimini konsolide etmeye çalışmaya ve ettikten sonra da diktatörlüğünü acımasız bir şekilde sürdürmeye devam eder. Şimdilerde, bizim Trump göreve başladığından beri söylediğimiz şeyi ilk kez Amerika’da ilerici kesim sorgulamaya başladı: “Acaba seçimle gidecekler mi?” Hayır gitmeyecekler! Ne orada ne de burada gitmeyecekler! Seçimlerin sonuçlarını reddetmeleri, görevden inmemelerinden daha tehlikeli olanıysa bugün Amerika’da faşist silahlı milis örgütlenmeler şeklinde kendisini gösteren Türkiye’de ise “meşru” bir şekilde var olan bekçilik kurumu gibi gerici iktidarın elinde bulunan silahlı kuvvetlerle yapılacak olan müdahaledir.

Devrim, Daha Azı Değil!

Bugün gerici silahlı yapılanmalarını Türkiye/Kürdistan’ın dört bir tarafında örgütleyen bu rejim bütün olasılıklarını göz önünde bulunduruyor. Çözumsuz müyüz? Ellerimiz kollarımız bağlı mı? Peki “yollar yürüyerek aşılır mı?” “Kutsal sentez” Türk-İslam faşizminin ve temsil ettiği sınıfın silahlı örgütlenmelerine, konsolide ettikleri rejimleriyle bütün bir bürokraside, devlet aygıtının tamamına yakınının da kontrol sağladıkları bir “somut koşul” gerçekten “umut yeşertmek” yeterli mi?

Peki ya faşizme ceylan derisi koltuklardan cevap vermek? Komisyonlar oluşturmak, reform dalgalarından oraya buraya durmaksızın sallanmak? Hayır! Ve hayır! Bütün bunlara mecbur değiliz. Ne halkın umutlarının sandıklara gömülmesine mecburuz ne de halk kitlelerinin ensesinde gerici zehrini soluyan bu rejime mecburuz. Ne elleri silahlı, “meşrulukları” meclisten gelen bu silahlı faşistlerin terörüne mecburuz.

Bugün bir devrim mümkündür ve bu devrim arzulanabilir ve zorunludur! Bunun için ihtiyacımız olan bilimsel yöntem, yaklaşım ve doğru strateji Bob Avakian’ın mimarı olduğu **yeni komünizm** ile zuhur bulmaktadır. İnsanların tüm bu dehşetlerden kurtulmak için Bob Avakian’ın eserlerini edinmesi, dikkatle okuması, realiteyi bu temelde ve nihai

hedefi sınıfsız ve sömürsüz toplum olan komünist devrimle değiştirmeleri elzendir.

İşte tam da bu yüzden bir kere daha söylüyoruz: **DEVİRİM - DAHA AZI DEĞİL!**

Kaynakça:

*The Rise of Fascism in Europe, George P. Blum, Greenwood Press

*Faşizmin İnkarı: Jacobin'in Sayfalarında Solun İflası:

<http://yenikomunizm.com/fasizmin-inkari-jacobinin-sayfalarinda-solun-iflasi/>

*<https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2017/04/20170429-M1-2.htm>

*<https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/1.5.772.pdf>